

teekenen ontvangt. Daarna betreedt hij de schilderklasse, onder leiding staande van Lindenschmit, die ook Leibl jaren lang raad had gegeven. Hij legt zich hier toe op het copieeren der oude meesters (Rubens, Velasquez Brouwer, Jordaens). Reeds in dien tijd was Egger zich bewust van de richting, die hij in wilde slaan en kiemde in hem een ideaal. Bewonderde hij in Velasquez de zin voor realiteit, eerlijkheid en waarheid, in Jordaens het harde, vaste van het volkskarakter, in Brouwer het picturale, Rubens zou hem helpen den monumentalen stijl te veroveren, dien hij zich als ideaal had gesteld. Zijn zin voor het wezenlijke deed hem naar een passende uitdrukkingswijze, een juisten vorm zoeken.

In Egger Lienz, den rasechten Tyroler, scheen al de ernst, de vaak zwijgende stugheid van het bergvolk, zijn in zich zelf gekeerdheid en schijnbare barschheid, ontstaan door de voortdurende dreiging van allerlei natuurgevaren, neergezonken te zijn.

Tirol heeft meerdere kunstenaars voortgebracht: Michael Pacher (1430—1498), Hellweger, Plattner, Defregger, doch Egger-Lienz heeft als geen hunner zoo de ziel en het karakter van dit bergvolk benaderd en gegeven.

Welk een diep verschil bestaat niet tusschen Defregger en hem. Toch dringt een vergelijking tusschen beide figuren zich op, daar zij immers de belangrijkste Tyroler schilders zijn uit de laatste eeuw en Egger-Lienz in zijn eerste schilderijen onmiskenbaren invloed van Defregger verraadt. Zijn eerste zelfstandige werken ontstaan in Lienz, waar hij zich, uit München teruggekeerd, vestigt. Het zijn genre-schilderijen, waarbij Brouwer peet heeft gestaan, doch welke nog niets karakteristieks bezitten. Zij zijn anecdotisch en illustratief en passen geheel in het kader van de geïllustreerde weekbladen uit dien tijd. (Avondstilte, De Dorpsfluiten, enz.). Eerst na 1893 komt de bevrijding. Het in 1893 geschilderde „Goede Vrijdag”, in het bezit van het Kunsthistorisch Museum te Weenen, is als het afscheid van Defregger te beschouwen. Defregger is de goedmoedige schilder van het aardige geval. Hij was eenzijdig, bezag slechts het leven van één kant. Hij gaf het anecdotische, de liefelijke uiterlijkheid der dingen, behagelijke voorstellingen, Tyrolers bij zang en dans, schertsend bij den maaltijd, enz. Een trouwhartige romanticus, die, niet vrij van sentimentaliteit, het boerenleven idealiseerde. De zorgeloze, gulle levensblijheid, die slechts in die oogenblikken over den Tyroler komt, wanneer hij uit zijn inzichtzelfgekeerdheid weet te treden, bezit Egger Lienz niet. Zijn stug karakter en groote ernst, zijn waarheidsliefde en speuren naar het diepe wezen zijner modellen, deden hem zoeken naar een grooten vorm en een vereenvoudigde uitdrukkingswijze, die expressiever het algemeen-menschelijke in het Tyroler boerenfolk zou doen uitkomen. Hij stelde zich tot taak een duurzaam wereldwerk te scheppen, geprojecteerd op een achtergrond van algemeene menschelijk-